

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3373/2018
14.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Чукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво-Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2449/2017 од 20.02.2018. године, у седници од 14.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2449/2017 од 20.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку П 22/16 од 23.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да му на име накнаде материјалне штете у виду измакле користи плати 11.691.355,24 динара са законском затезном каматом од 01.12.2016. године до исплате и 4.792.430,22 динара на име обрачунате законске затезне камате до 30.11.2016. године. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2449/2017 од 20.02.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка из члана 407. став 1. ЗПП које могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу издате лиценце од 21.10.2005. године обављао послове стечајног управника и повереника стечајног управника. Лиценца му је први пут обновљена 22.10.2008. године, а тужилац је дана 22.09.2011. године поново поднео захтев за обнављање лиценце Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Решењем ове агенције од 06.12.2011. године, одбијен је захтев тужиоца за обнављање лиценце из разлога што је против њега вођен кривични поступак пред Вишим судом у Чачку по оптужници окружног јавног тужилаштва Кт 110/05, којом је тужиоцу стављено на терет извршење кривичног дела проневера у подстрекавању из члана 364. став 2. у вези става 1. и члана 34. КЗ. Против овог решења, тужилац је изјавио жалбу и водио управни спор, а пресудом Управног суда – Одељење у Крагујевцу од 28.03.2013. године, његова тужба је одбијена. Даном доношења решења о одбијању захтева за обнављање лиценце, тужилац је разрешен дужности стечајног управника у свим поступцима стечаја у којима је био ангажован и отказано му је пуномоћје у поступцима стечаја у којима је био ангажован као повереник Агенције за лиценцирање стечајних управника. До момента разрешења и опозива пуномоћја, тужиоцу су исплаћени стварни трошкови које му је суд одобрио, у појединим предметима му је исплаћена награда за обрачун различних поверилаца и део прелиминарне награде од стране Агенције за приватизацију. Кривични поступак против тужиоца окончан је ослобађајућом пресудом од 13.11.2012. године, која је постала правноснажна 17.06.2013. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да му накнади материјалну штету у виду измакле добити.

Наиме, правилан је закључак нижестепених судова да нема услова за накнаду штете због неправилног или незаконитог рада органа тужене у смислу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима. Вођење кривичног поступка само по себи не представља неправилан и незаконит рад органа тужене, јер се ради о употреби легалне процедуре против могућих учинилаца кривичних дела, који су током поступка заштићени претпоставком невиности. Чак и када се кривични поступак, као у конкретном случају, заврши доношењем ослобађајуће пресуде, нема законских услова за накнаду штете због вођења кривичног поступка, осим у случају да се докажу конкретни пропусти органа тужене, односно противправно поступање, што тужилац у овој парници није доказао. Дужина трајања кривичног поступка такође не може бити основ за накнаду штете у виду измакле добити због незаконитог рада органа тужене.

Ревизијом се неосновано указује да су тужиоцу повређени право на рад и право на имовину. Наиме, тужиоцу је захтев за продужење лиценце одбијен у складу са одредбама тада важећег Закона о стечају, што произилази и из пресуде Управног суда по тужби тужиоца за поништај наведеног решења. Зато се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 415. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**